על אלו מומין פרק ששי בכורות לח.

מסורת הש"ס

ג) [נ"ל דתענית], ב) כרסות נב. מגיעה כב: נדה ז: כלים פב"ב מ"ו. ג) שבת פז: קמב: מגיעה כו: [מנחות לו:], ד) שבת פב., ה) תהלים פ"ב מ"ב. ו) [ועיב"ל ב"ל במשה שבמשניות וכפי' הרב וכן בהר"ים], ז) בפ"ת: חולין, ח) [נמ"ב (מחלת דוגים פרשת ג) וכ"כ רש"י שבת פב. כפס ס"ב וכ"כ רש"י בחומש פ' מצורע טו פ"ב וכן בר"י ביצה לב. ד"ה ועומאות], ט) [נ"ל ועיענה], י) ב"ק, כ) רפ"ו דכלים, ל) ב"ל של מעבר, מ) ר"מ בחמקנת לא בר"ש מר ב"ק, נ) [ועי"ש תוס' שבת מז. ד"ה ר"ש ותוס' חולין מד: ד"ה וגבו].

הגהות הב"ח

(א) בפשנה כפסור ונכנס בלבן אינו מום שאין מימיו בלבן: (ב) רש"י ד"ה אין לו וכו' אלא אם נטמא תוכו נטמא בבו נעמא גבו נעמא תוכו: (ג) ד"ה הלבן וכו' בתפקין כטומאה דכלי חרס ב"ל וכ"ל: (ד) ד"ה ולא שייוה וכו' מפוס מפקה דב רבבה דסא אפי' מגבו: (ה) ד"ה רב אפא הר"מ אם ד"ה מתקנה וכו' גדול הוא לרי: (ו) ד"ה שמור וכו' אם מוס של שחור יולא מן המחור שבעין ופוסק:

גליון הש"ם

רש"י ד"ה אין בדרס בכלי חרס ששבר. וכ"כ רש"י עירובין קד ע"ב וע' שבת פד ע"א וע"ש:

לעזי רש"י

מגשרי"ו [אנש"א]. אוזן, יריה (של כלי).
טייל"א. קרום על העין שמצמצם את הראייה.
לימרין [לימ"ן]. מחלה בעין.
מרייל [מייל"א]. כתם בעין.
מרוגיל"א. אישון (של עין).

מוסף רש"י

כלי שנטמא אחוריו. כלי עץ לו של תחתת קלמה. שטומאתן מגגו (מגיגה כב.) ככלי שטף קלמה, דאילו כלי חרס אין מטומאתן מגגו דאילו בטומאה לאחוריה (ברכות נב.). במטקיון. אין לך מטקה שאינו רשאין לטומאה, שאף אם נגע בכנר עצמותו מכמיס מחילה (שם). אחוריו טמאין. אע"פ שאין לחרס הכלים מקבלין טומאה מן הטהור אלא מאב הטומאה, נזרו חכמים שיהו מטקין מטמאין כלים מפני שאינו מטקה שהוא אב הטומאה לטמא אדם וכלים מן הטהור, כגון אזני של זב ורוקו ומימי רגליו, נזרו של כל המטקין שמטין שיטמאו כלים (שם. ובגמ"ש מגיגה כב.) הלכך הוחיל וטומאה זו מדברי סופרים לאחוריו המחים, ויאמר המחיקין שבו מיטהרים, דעבדו רבנן היכר לחודיע שטומאה זו מלבריכם ולא יסרסו עליה תמיד וקדשים, כך היא מפורשת בתוספת נדה פ"ק (מגיגה שם ובע"ז ברכות נב.). אבנו. שפתו הכשולה לגד חוץ ולפלי לתחתים (שם ושם). אזנו. כגון לחוץ הכחיים (שם ושם). דידיר. כלי שיש לו יד חוצה מהכה (שם ושם). נטמא תבבו. אפילו בטומאה דרבנן, טלו טומ' (מגיגה שם). אין מדרס בכלי חרס. אלא יפה בלי עליו הוא ולא נגע בחרינו פיטור ולפינו מעמא מפוס מדרס (שבת פז.).

רבינו גרשום

אישתיק. רב חמליפא: בתר הכי אמר שמא האי כמלא מקדח גדול דקתני הכא דהוי סלע במקדח ותיסומו שנינו. כאותו מקדח שנוקבין בו את החביות שהוא דק מלמטה ועב מלמעלה שאותו עב פוחם את הנקב והיינו ותיסומו והיינו כמלא מקדח נכנס ויצא הרשבון מיהא דבעיא דרבי אושעיא ואותו כמלא מקדח דב"ש דגלגלת דזוהר הוי מכמלא. וב"ה אמרי כדי שינשל מן החי היינו כמלא

ל) [נ"ל דתענית], ב) כרסות נב. מגיעה כב: נדה ז: כלים פב"ב מ"ו. ג) שבת פז: קמב: מגיעה כו: [מנחות לו:], ד) שבת פב., ה) תהלים פ"ב מ"ב. ו) [ועיב"ל ב"ל במשה שבמשניות וכפי' הרב וכן בהר"ים], ז) בפ"ת: חולין, ח) [נמ"ב (מחלת דוגים פרשת ג) וכ"כ רש"י שבת פב. כפס ס"ב וכ"כ רש"י בחומש פ' מצורע טו פ"ב וכן בר"י ביצה לב. ד"ה ועומאות], ט) [נ"ל ועיענה], י) ב"ק, כ) רפ"ו דכלים, ל) ב"ל של מעבר, מ) ר"מ בחמקנת לא בר"ש מר ב"ק, נ) [ועי"ש תוס' שבת מז. ד"ה ר"ש ותוס' חולין מד: ד"ה וגבו].

הגהות הב"ח

(א) בפשנה כפסור ונכנס בלבן אינו מום שאין מימיו בלבן: (ב) רש"י ד"ה אין לו וכו' אלא אם נטמא תוכו נטמא בבו נעמא גבו נעמא תוכו: (ג) ד"ה הלבן וכו' בתפקין כטומאה דכלי חרס ב"ל וכ"ל: (ד) ד"ה ולא שייוה וכו' מפוס מפקה דב רבבה דסא אפי' מגבו: (ה) ד"ה רב אפא הר"מ אם ד"ה מתקנה וכו' גדול הוא לרי: (ו) ד"ה שמור וכו' אם מוס של שחור יולא מן המחור שבעין ופוסק:

גליון הש"ם

רש"י ד"ה אין בדרס בכלי חרס ששבר. וכ"כ רש"י עירובין קד ע"ב וע' שבת פד ע"א וע"ש:

לעזי רש"י

מגשרי"ו [אנש"א]. אוזן, יריה (של כלי).
טייל"א. קרום על העין שמצמצם את הראייה.
לימרין [לימ"ן]. מחלה בעין.
מרייל [מייל"א]. כתם בעין.
מרוגיל"א. אישון (של עין).

מוסף רש"י

כלי שנטמא אחוריו. כלי עץ לו של תחתת קלמה. שטומאתן מגגו (מגיגה כב.) ככלי שטף קלמה, דאילו כלי חרס אין מטומאתן מגגו (ברכות נב.). במטקיון. אין לך מטקה שאינו רשאין לטומאה, שאף אם נגע בכנר עצמותו מכמיס מחילה (שם). אחוריו טמאין. אע"פ שאין לחרס הכלים מקבלין טומאה מן הטהור אלא מאב הטומאה, נזרו חכמים שיהו מטקין מטמאין כלים מפני שאינו מטקה שהוא אב הטומאה לטמא אדם וכלים מן הטהור, כגון אזני של זב ורוקו ומימי רגליו, נזרו של כל המטקין שמטין שיטמאו כלים (שם. ובגמ"ש מגיגה כב.) הלכך הוחיל וטומאה זו מדברי סופרים לאחוריו המחים, ויאמר המחיקין שבו מיטהרים, דעבדו רבנן היכר לחודיע שטומאה זו מלבריכם ולא יסרסו עליה תמיד וקדשים, כך היא מפורשת בתוספת נדה פ"ק (מגיגה שם ובע"ז ברכות נב.). אבנו. שפתו הכשולה לגד חוץ ולפלי לתחתים (שם ושם). אזנו. כגון לחוץ הכחיים (שם ושם). דידיר. כלי שיש לו יד חוצה מהכה (שם ושם). נטמא תבבו. אפילו בטומאה דרבנן, טלו טומ' (מגיגה שם). אין מדרס בכלי חרס. אלא יפה בלי עליו הוא ולא נגע בחרינו פיטור ולפינו מעמא מפוס מדרס (שבת פז.).

רבינו גרשום

אישתיק. רב חמליפא: בתר הכי אמר שמא האי כמלא מקדח גדול דקתני הכא דהוי סלע במקדח ותיסומו שנינו. כאותו מקדח שנוקבין בו את החביות שהוא דק מלמטה ועב מלמעלה שאותו עב פוחם את הנקב והיינו ותיסומו והיינו כמלא מקדח נכנס ויצא הרשבון מיהא דבעיא דרבי אושעיא ואותו כמלא מקדח דב"ש דגלגלת דזוהר הוי מכמלא. וב"ה אמרי כדי שינשל מן החי היינו כמלא

כמלא נקב של עול אישתיק וא"ל [א] רב חסדא שמא מקדח וחיסומו שנינו [ב] וא"ל רב תחליפא לא תימא שמא אלא ודאי מקדח וחיסומו [ג] צריך להתלות עליה כחזקיה אבי עקש [ד] דתנן זו עדות העיד חזקיה אבי עקש לפני רבן גמליאל ביבנה שאמר משום רבן גמליאל הזקן כל אישאין לו תוך בכלי חרס אין לו אחורים [ד] לחליקה נטמא תוכו נטמא גבו נטמא גבו נטמא תוכו כלי חרס בתוכו תלה רחמנא את ליה תוך איטמי ליה ליה תוך לא איטמי ליה א"ר יצחק בר אבין הכי קאמר כל שאין לו תוך בכלי חרס בנגדו בכלי שטף אין לו אחורים [ה] לחליקה נטמא תוכו נטמא גבו נטמא גבו נטמא תוכו למה לי למיתלייה בכלי חרס נימא כל שאין לו תוך בכלי שטף אין לו אחורים [ו] לחליקה הא קמ"ל דיש לו תוך הרי הוא ככלי חרס מה כלי חרס נטמא תוכו נטמא גבו [ז] לא נטמא תוכו לא נטמא גבו אף כלי שטף נטמא תוכו נטמא גבו לא נטמא תוכו לא נטמא גבו בשלמא כלי חרס גלי ביה רחמנא תוכו אלא כלי שטף מי גלי ביה רחמנא תוכו [ח] אי בטומאה דאורייתא ה"נ הכא במאי עסקינן בטומאת משקין דרבנן [ט] דתנן [י] כלי שנטמא אחוריו במשקין אחוריו טמאין תוכו אגנו אזנו וידיו טהורין נטמא תוכו כולו טמא [יא] דמדאורייתא אין אוכל מטמא כלי ואין משקה מטמא כלי ורבנן הוא דגזור משום משקה זב וזבה הלכך שויוה רבנן כטומאה דכלי חרס ולא שויוה רבנן כטומאה דאורייתא דנפשיה עבדו [יב] רבנן היכירא כי היכי דלא לישרוף עליה תרומה וקדשים אי הכי אין לו תוך נמי ליעביד נמי היכירא כיון דעבדו היכירא ביש לו תוך [יג] ידיע דאין לו תוך דרבנן ואין לו תוך בכלי שטף דאורייתא בר קבולי טומאה הוא דומיא [יד] דשק בעינן [טו] מה שק מיטלטל מלא וריקן אף כל מיטלטל מלא וריקן בהנך דחזו למדרסות אי הכי [יז] חרס נמי [יח] אין מדרס [יט] בכלי חרס רב פפא אמר מקדח גדול שנינו מכלל דמקדח סתם זוטרא [יא] נמי מכסלע הניחא לרבי מאיר [יב] אלא לרבנן מאי איכא למימר [יג] דתנן באיזה מקדח אמרו בקטן של רופאים דברי רבי מאיר וחכ"א בגדול של לשכה [יד] ולרבי מאיר מי ניחא הוה ליה מקולי ב"ש ומחומרי ב"ה ואנן דתנן תנן דלא תנן לא תנן אמר רב נחמן סלע שנינו [טו] במקדח גדול סלע סתם [טו] זוטרא ממקדח סתם: **מתני'** [טו] הרים של עין שניקב שנפנס שנסדק הרי בעינו דק תבלול חלזון נחש [יז] (עצב) איזהו תבלול לבן הפוסק בסירא ונכנס בשחור [יח] שחור נכנס בלבן אינו מום [יט]: **גמ'** מאי

צריך אתה להתלות בחזקיה שהוא אבי עקש. פירוש צריך אתה לנרות כדי לישב הדבר שאין לשנותה מכח קושיא כי נרות לי שכך אמר שמועה כמו עדות חזקיה אבי עקש שלא היה לשון דברי מיוסד [ד] ומתקן ליה כסמוך: **בנגדו** בכלי שטף כו'. בכלי עץ טופל לשון זה כמתיב הכא [וכל] כלי עץ שטוף כמים כלפיהם בקונעכרם ומלינו למימר נמי דכלי מתכות כמו כן מיקרו כלי שטף מטוס דכתיב הכא ומורק ושוטף במים והא דפריך לקמן ואין לו תוך בכלי שטף מדאורייתא כר קבולי טומאה היא דומיא דשק בעינן פטיעה ליה דאיירי נמי בכלי עץ בכל הנהו דמיקרו כלי שטף מלא נקט כלי מתכות: **אין** לו אחורים לחלוקה נטמא. תוך קרי אותו לד שמגיעין להשמש כו': **הרי** הוא ככלי חרס נטמא תוכו נטמא גבו. על כרחו לטמא אמרים קאמר דלא נפקא מינה מידי למילתא אמרימי וקשה מהלן לגירסת רבינו שמואל דשבת (דף טח.) דמשמע דכלי חרס אין מטמאין מגבייהו כלל ובפס"ק דחולין (דף כד.) אמרינ' דאיר כלי חרס טמא [יא] (ונבוז טהור) הייט דלא [יב] מקבל טומאה מגבו אבל מטמא אחרים מגבו כדתניא בתוספת כהנים מרובה מדת לטמא ממדת ליטמא שמטמא אחרים מאחוריו ואינו מיטמא מאחוריו ועוד אמרי' בפרק המפלת (נדה דף כו.) לתנן היוצא מן התנור טופח דחשיב יד להוליא טומאה [יג] דלא עדיפא מגב ואין לומר דעדיפא ואיירי אפי' לכהנים דהתניא בתוספתא [יד] לאין טומאה לכלי חרס אלא מאחיריו ובהיסטו ועוד דדרשינן הא יש למיד פתיל עליו טהור ומי לא עסקינן [טו] דימדעינו לאשמו נדה ואע"ג דכרים מוגיא דהטור והרוטב (חולין דף קיח.) משמע דסבר ב"ש דיד [טו] [יג] כל תנור לכהנים ולהוליא ועדיף מגבו [יד] בתמקנת לרבינו לגמרי הכי [יד]: **בהנך** דחזו למדרסות. אבל שאר שטוט כלי עץ טהורי' ודינם פירשתי בפ' המוכר את הבית (ב"ב סו.) ובפ' כל מערבין (עירובין דף לא.): ומיהנין

דמדאורייתא אין אוכלין ומשקין מטמאין כלי. בפ"ק דפסחים (דף יח.): **משום משקה דזב וזבה.** כגון רוקו וזובו [יד] דהוי אב הטומאה ומטמא כלי מדאורייתא אפי' אדם כתמיב (ויקרא טו) וכי יירוק הזב וגו': **הלכך שויוה רבנן.** לכלי שטף הנטמא במשקין (ג [יב]): **דכלי חרס.** דאורייתא דאם נטמא גבו לא נטמא תוכו: **ולא שויוה רבנן כטומאה דאורייתא דנפשיה.** דכלי שטף משום דעבדו רבנן היכירא לבקל בטומאת משקין כי היכי דלא נפרוס עליה תרומה וקדשים דהא אפי' אם אין לו תוך. אם כן אינו מקבל טומאה אלא מדאורייתא [ד] [ה] ומי קשיא אמאי לא גזור בכלי חרס טומאת משקין לאחוריו מרין משום דהתם ליכא למיגזר משום משקה (ז) [ח] וגו' הכא אפילו מפורש [ט] (בנמסכת נדה) (דף מג) דבהסיטו מיטמאין [יא] דאחיזה מגבו שהוא כטולו הוי אומר זה היסט: **ואין לו תוך בכלי שטף דאורייתא כר קבולי טומאה הוא.** דאינטריך רבנן למיגזר בהו משקין ועוד [יב] דאמרן לעיל אי בטומאה דאורייתא ה"נ לא אינטריך לאמטוטינן דאין לו אחוריים לחליקה: **דומיא דשק בעינן.** דכתיב (ויקרא יא) מכל כלי עץ או בגד או עור או שק אימתקן כלי עץ לשק: **מלא וריקן.** דיש לו בית קיבול: **כהנך דחזו למדרסות.** כגון כסא וספסל דמקבלי טומאה ע"י מדרס: **א"ה כללי חרס נמי.** נגזור טומאה באין לו תוך בהנך דחזו למדרסות: **"אין מדרס בכלי חרס.** [יג] שיכבר אם אדם יושב עליו: **רב פפא אמר.** הא דאמרת [ג:] עשית ב"ש ד"ה אחד לאו פיוכא היא [יד]: **דמקדח גדול שנינו.** במשנה דמלות העשוי בידי אדם דמקדח גדול [ז] דהוי כסלע מירוגית אבל מקדח סתם בגיר מסלע וב"ש במקדח סתם קאמרי: **כאיזה מקדח אמרו.** ב"ש בגולגולת כמלא מקדח קטן של רופאים שקודחין בו את הראש לתקן את המכה: **הניחא לר"מ כו' ואם אפי' לר"מ מי ניחא.** אם כן דשיעורא דב"ש זוטר הוה ליה מקולי ב"ש דשיעורא קולא דבשיעורא זוטא כי האי פרמה לה [ח] טומאת גולגולת: **ואנן שיש תנן.** בעדיות (פ"ה משנה ח) שבה דברים מקולי ב"ש שב לא תנן: **סלע נירוגים שנינו.** דהוי למקדח גדול אבל כסלע [ט] דקאמרי ב"ש זוטר אפי' ממקדח קטן של רופאים הלכך אפי' לר"מ שיעורא דב"ש נפיש: **מתני' רים של עין.** מפרש בגמ' (ע"ב): **רי בעינו דק.** כלומר הרי שם בעינו דק טייל"א: **תבלול.** מפרש [ג] מאי היא: **חלזון.** חולי אם שקורין לימו"ן: **נחש.** מפרש בגמרא (שם): **ועצב** [יא]. מיי"ל: **לבן הפוסק בסירא.** פירא שהוא שבעין סביב לשחור. שחור הוא שקורין פרוילי"א שמשם מרחת העין בלה. ואם חוט של לבן יוצא מן הלבן ופוסק מותה שורה ונכנס בשחור הוי מוס: **שחור ונכנס בלבן.** אם חוט (ו) השחור יוצא מן השחור ופוסק בסירא ונכנס בלבן: **אינו מוס.** שאין מומין בלבן דלאו עין הוא אלא שומן העין: **גמ'** מולת

נמי התם: רב פפא אמר. לא צריך לתרוצי להא מקדח והיסומו שנינו אלא מקדח גדול שנינו כאן דהוי בסלע מכלל דמקדח סתם ההוא דב"ש כן גדול מכלל דזוהר מבסלע וב"ה אמר כסלע ואין שיעורין אחד: הניחא לר' מאיר. דמוקים לה לההוא מקדח דגלגלת המקדח קטן של רופאים דהוי בציר מבסלע וב"ה אמרי בסלע דהיינו דאיכא ביניהו: אלא לרבנן. דאמרינן בגדול של לשכה דהיינו בסלע מאי איכא למימר: ולר' מאיר. דמוקים במקדח קטן א"כ הוה ליה מקולי ב"ש ומחומרי ב"ה. דב"ש מקילין דכי חסר פורתא במקדח קטן טהור מלטמא באהל וב"ה מחמירי דלעולם לא טהר מלטמא עד שהחסר בסלע ואנן דתנן תנן כלומר אותן ששה דברים שהן מקולי ב"ש מנו ולא יותר: אלא רב נחמן מתרץ לטעמיה דר' מאיר דסלע נרוגית שנינו הכא במאור שנעשה דהויא במקדח גדול סלע סתם דב"ה הוי זוהר אפי' מקדח סתם דב"ש והוו להו ב"ה לקולא: רים של עין. זהו עפעפיו: הרי בעינו. כמו אז שהיה בעינו דק. בלע"ז טייל"א: תלזון נחש עינב. מפרש בגמרא: הפוסק בסירא ונכנס בשחור מן הלבן סירה הוא כמו חוש שסובב השחור: אבל אם השחור פוסק הסירה ונכנס בלבן אינו מום שאין מומין בלבן שהלבן אין קרוי עין אלא השחור:

עין משפט נר מצוה

י א מיי' פ"ג מהלכות כלים הלכה ד:
יא ב מיי' פכ"ח שם הלכה ג:
יב ג מיי' פ"ז מהלכות שאר אבות הטומאה הלכה ג
[ועי"ש מכל כלים כלי ד]:
יג ד מיי' פ"ז מהלכות שאר אבות הטומאה הלי ל ס:
יד ה מיי' פ"ג מהלכות כלים הלכה ח:
טו ו מיי' פ"ג מהלכות כלים הלכה מ ופיי"ם הלכה ח:
טז ז מיי' פ"ז מהלכות נזיקין המקבלים הלי ד טור ר"ל פי' שנ:
יז ח מיי' שם הלכה ה:

שיטה מקובצת

א) תיכת רב חסדא נמחק: ב) שנינו א"ל ומתיבה רב תחליפא עד עליה בס"א אינו: ג) ותיסומו דצריך אתה להתלות: ד) אחורים לחליקה: ה) לחוליקה נטמא: ו) לחוליקה הא: ז) תי' לא נמחק נטמא גבו לא נטמא תוכו אף [בכלי שטף נטמא תוכו נטמא] גבו נטמא גבו לא נטמא תוכו הוא תיבת לא נמחק: ח) עבדו ביה רבנן: ט) תוך מידע ידיע: י) הבי כלי חרס: יא) תיב: נמי נמחק: יב) לר"מ דאמר בקטן של רופאים שנינו אלא לרבנן דאמרי בגדול של לשכה שנינו מאי: יג) לשכה ס"א הא ניחא לר"מ אלא לרבנן מאי איכא למימר ואפי' לר"מ כו': יד) שנינו סלע נירוגים הוי במקדח: טו) סתם ווהר אפי' במקדח: טז) רים של: יח) מום שאין מום בלובן: יט) הנקב ומרחיבו כדי שיכנס מקדח ויצא ברוחב: יט) היה שם תלמיד: כ) נטמא תוכו נטמא גבו: כא) אחורים לחליקה ולקטן: כב) אוגנו היינו שפתו: כג) לאחוריי לאחוז בו הס"ד: כד) זוהר ומימי רגליו דהוי אב הטומאה ומטמאים כלי: כה) כמשקין כטומאה דכלי חרס"א: כו) משקה זב וזבה דהא אפי' כו' חבה באחוריו לא כו': כז) משתעי קרא דאיזהו: כח) דעוד דאמרת לעיל אי כו' ה"נ דלא אצטריך: כט) תרס ודנשבר אם: ל) גדול הוא דהוי: לא) לה טומאה מגלגלת הס"ד: לב) בטלע סתם דקאמרי: לג) מפרש בגמרא מאי: לד) מיישב ומתרצינן ליה: לה) דלא יקבל טומאה: לו) טומאה ולא עדיפא מגב דאין לומר: לז) עסקינן דאפי' יש בו יד כדאמר בפ' אמר ר' עקיבא מי לא עסקינן ריחדינהו: לח) דיד לתנור:

רבינו גרשום (המשך)

מדאורייתא הלכך כיון דאיטמו במשקין דרבנן האי כלי שטף שויוה רבנן כטומאה דכלי חרס דיש לו חלוקה ולא שויוה כטומאה דאורייתא כלומר דאין לו חלוקה לכלי שטף מן התורה בין יש לו תוך בין אין לו תוך ולהכי שויוה רבנן ככלי חרס דנטמא גבו לא ניטמא תוכו משום היכירא כי היכי דלא לשרוף עליה תרומה וקדשים: אי הכי אין לו תוך. לכלי שטף ליעביד ביה היכירא שום חלוק כי היכי דלא לישרוף עליה תרומה וקדשים. לא צריך רבינו דעבדו היכירא חלוקה ביש לו תוך כטומאה דרבנן מידע ידעי דכי אין לו תוך ונטמא במשקין דרבנן דאין שורפין עליו תרומה וקדשים והשתא כי יש לו תוך אין שורפין כ"ש בשאין לו תוך: ואי אין לו תוך בכלי שטף מדאורייתא בר קיבולי טומאה הוא בתמיהא דבקאמר בטומאה דאורייתא הכי נמי: והא דומיא דשק בעינן. והא כיון דאין לו תוך אינו מטלטל מלא וריקן. בהנך כלי שטף דחזו למדרסות לישיבה מקבל טומאה דאורייתא דאע"ג דלית בהו תוך כדאמרינן במסכת שבת בפ' אמר ר' עקיבא בגון דיחדינהו לאשתו נדה: אי הכי כלי חרס נמי. כי אין לו תוך אמאי אינו מטמא לדעתיה דר' יצחק בר אבין דקאמר משום דאין מדרס בכלי חרס מפרש

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com